

Sessizce Çekip Giderler

– turgaykurtulus · 01 Mart 2025

Hayat, sessiz vedalarla doludur. Bazen farkında bile olmadan, bir insanın dünyamızdan usulca çıkıp gittiğini görürüz. Daha dün yanımızda olan, birlikte güldüğümüz, dertleştiğimiz biri, bir sabah uyanırız ve yoktur. Ne büyük bir çelişkidir bu! Dün hayatımızın merkezinde olan biri, bugün sadece bir hatıradan ibarettir.

Peki neden? Neden bazı insanlar bu kadar sessizce çıkar hayatımızdan? Bir gün gözümüzün içine sevgiyle bakan biri, ertesi gün neden yüzünü çevirir? Nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi giderler? Biz hâlâ aynı yerde dururken, onlar nasıl hiç iz bırakmadan kaybolurlar?

Bazen bir insanı kaybetmek, sadece onu değil, kendimizin bir parçasını da kaybetmek gibidir. Aşk, bazen huzurlu bir liman, bazen de insanı darmadağın eden bir fırtınadır. Sevdiğimiz insanla birlikte, ona verdiğimiz duygular, hayaller, umutlar da bizden kopar. Onlar gider ama bizde izleri kalır. Sevgi emek ister, ama herkes emek vermeye hazır değildir.

Bazı kalpler çoktan taş kesilmiştir. Ne kadar çabalarsan çabala, ne kadar sevgi verirsen ver, bir noktada anlarsın ki değişen hiçbir şey yoktur. Çünkü bazı insanlar sevmeyi unutmuştur, belki de hiç öğrenmemiştir. Sen, onların içindeki sevgiyi uyandırmaya çalışırken, aslında en çok üzüyen sen olursun.

Peki, ne yapacağız? Kendi içimize kapanıp, kalbimizi mi küstüreceğiz? Yoksa başımızı kaldırıp, yolumuza devam mı edeceğiz? İşte asıl mesele burada... Çünkü bazen en büyük iyileşme, bırakabilmekten geçer. Bazı insanlar, iyileştikçe geride bırakmamız gereken yaralarımızdır.

Hayat kısa. Zaman su gibi akıp gidiyor. Onu, bizi gerçekten sevenlerle, değer verenlerle geçirmek varken, neden bizi anlamayanlara, umursamayanlara harçayalım? Çünkü sevmemek, insanın ruhunda ağır bir yük bırakır. Ve en büyük iyilik, insanın önce kendisini sevmesiyle başlar.

Bazı insanlar hayatımıza gelir, bazıları gider. Ama en önemlisi, kendimize sadık kalabilmektir.

Turgay Kurtuluş